

Sygn. akt III KK 116/10

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Piotr Hofmański (sprawozdawca)

SSN Jacek Sobczak

Protokolant Jolanta Włostowska

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 kpk)

w sprawie **J.a F.**

ukaranego z art. 65 § 2 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 25 maja 2010 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w B. z dnia 21 września 2009 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i postępowanie w sprawie umarza na
podstawie art. 5 § 1 pkt 9 kpw.**

U Z A S A D N I E N I E

Prokurator Generalny zaskarżył kasacją na korzyść obwinionego J.a F. wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w B. z dnia 21 września 2009 r. podnosząc dwa zarzuty:

- rażącego naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 1 pkt 9 kpw w związku z art. 17 § 3 kpw, polegającego na ukaraniu J. F. za popełnienie wykroczenia stypizowanego w art. 65 § 2 kw, pomimo istnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określona w art. 104 § 1 pkt 7 kpw, oraz

- rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 94 § 1 kpw w związku z art. 506 § 3 kpk, polegającego na wydaniu ponownego wyroku nakazowego w sytuacji, gdy poprzedni wyrok nakazowy, wydany przez Sąd Rejonowy w S. w sprawie VI W .../09 został zaskarżony przez obwinionego w drodze sprzeciwu.

Opierając się na powyższych zarzutach autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 kpw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna. Uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego nastąpiło w wyniku uwzględnienia pierwszego z zarzutów kasacji. Nie ulega wątpliwości, że także zarzut drugi jest w stopniu oczywistym zasadny, niemniej potwierdzenie zasadności pierwszego z zarzutów prowadzi do dalej idących skutków procesowych.

Rację ma niewątpliwie Prokurator Generalny gdy wywodzi, że wnosząc do sądu wniosek o ukaranie J. F. za popełnienie wykroczenia określonego w art. 65 § 2 kw, Straż Miejska w B. wykroczyła poza zakres swoich ustawowych uprawnień, skutkiem czego wyrok w sprawie zapadł w sytuacji braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Dotyczy to zarówno wyroku nakazowego Sadu Rejonowego w S. z dnia 28 maja 2009 r., jak i wyroku nakazowego Sądu

Rejonowego w B. z dnia 21 września 2009 r. Pierwszy z tych wyroków nie mógł być jednak zaskarżony i nie wymaga uchylecia, albowiem utracił moc na skutek wniesienia sprzeciwu przez obwinionego.

Jak trafnie wywodzi w kasacji jej autor, uchybienie, którego dopuścił się Sąd Rejonowy w B. stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określona w art. 104 § 1 pkt 7 kpw, albowiem w sprawie zachodziła negatywna przesłanka procesowa określona w art. 5 § 1 pkt 9 kpw w związku z brakiem skargi uprawnionego oskarżyciela. Kwestię organów uprawnionych do wnoszenia i popierania wniosków o ukaranie w sprawach o wykroczenia reguluje art. 17 kpw, którego § 3 wskazuje na uprawnienia straży gminnych (miejskich) w tym zakresie, ale jedynie wówczas, gdy w zakresie swego działania ujawniły wykroczenie. Rzecz jednak w tym, że przepisy regulujące zakres działania tych straży nie wskazują na ich uprawnienie w zakresie ścigania wykroczeń określonych w art. 65 § 1 kw. Zgodnie z art. 129b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zmianami) strażnicy gminni (miejscy) uprawnieni są do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem oraz uczestnika ruchu drogowego naruszającego określone tam przepisy ruchu drogowego. Wśród wykroczeń objętych uprawnieniami tych strażników nie figuruje zaś art. 65 § 1 kw.

W tym stanie rzeczy zasadnym jest przyjęcie, że organom straży miejskiej nie przysługiwało prawo do wniesienia wniosku o ukaranie w sprawie o powyższe wykroczenie, nawet jeśli organy te wykroczenie to ujawniły.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok nakazowy i wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela postępowanie w sprawie umorzył. Podstawę umorzenia stanowi art. 5 § 1 pkt 9 kpw.

/tp/